

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **S. A.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. X, zast. JUDr. Annou Romanovou, advokátkou AK se sídlem v Hradci Králové, Nám. 5. května 812, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2015, čj. OAM-335/ZA-ZA04-ZA05-2015, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze dne 14. 8. 2015, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě uváděl, že žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jeho věci, nebyly řádně zohledněny jím uváděné skutečnosti. Soudem ustanovená zástupkyně žalobce pak v řádném doplnění žaloby poukazovala na skutečnost, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že nesouhlasí s politikou vlády, je přesvědčen, že tato porušuje lidská práva a neoprávněně odvádí muže do vojenských operací, úmyslně zatajuje vyostřenou situaci a porušování lidských práv, přičemž není zřejmé, proti komu vojáci bojují. Žalobce s vedením války nesouhlasí, nechce být odveden a bojovat, řešit neshody mezi Rusy a Ukrajinci válkou, konflikt má být řešen mírovým

způsobem, nikoliv válkou a krveprolitím. Nechce se účastnit ve válce obecného ohrožování bezbranných obyvatel a s ohledem na své přesvědčení nesouhlasí s tím, aby byl odvezen za účelem fyzických útoků a účasti na bojové situaci proti jakékoliv jiné národnosti. V ČR bydlí všichni jeho příbuzní, matka, bratr, který se zde oženil, na Ukrajině již nikoho nemá. Je přesvědčen, že by byl nuceně zapojen do protestních akcí proti mobilizaci a k použití síly, čímž se cítí být ohrožen a pronásledován. Žalobce vyznává křesťanskou pravoslavnou víru, nikdy nebyl politicky organizován, ani proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Z důvodu blízké vzdálenosti obce Kriničky od Dněpropetrovska, kde probíhají protesty proti mobilizaci, mu hrozí nebezpečí života, zmrzačení a pronásledování, matky rekrutů tam pořádají protestní akce proti mobilizaci, neboť vojenské komisariáty v této oblasti chytají chlapce ve veřejné dopravě, na plážích, u továren a „berou“ všechny bez rozmyslu, i nemocné, táty od mnoha dětí, čímž porušují zákon i Ústavu. Žalobce nevedly k odchodu ze země původu ekonomické důvody, ale obava o život a bezpečí, obava z toho, že bude nucen bojovat ve válce a zapojit se do otevřeného boje a konfliktu mezi Ukrajinou a Ruskem. Žalobci v případě návratu na Ukrajinu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy na životě a zdraví, situace v Dněpropetrovské oblasti je nestabilní a nebezpečná. Žalobce by se stal bezdomovcem ve vlastní vlasti, neboť na Ukrajině již nikoho nemá. Odvody rekrutů jsou prováděny nezákonným způsobem, proto je odkaz žalovaného na Úmluvu o právním postavení uprchlíků a Protokol (New York 1967) nesprávný, neboť tyto dokumenty počítají s legálním nástupem do vojenské služby. Únosy branců na veřejných místech odporují těmto dokumentům, i Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech a Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod. Žalobce je přesvědčen, že v případě návratu do vlasti by byl vystaven pronásledování a neoprávněnému odvodu do vojenských sil, při projevu nesouhlasu s politikou vlády by mu mohla být způsobena újma na zdraví a na životě. Pokud by soud neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle §§ 12 a 13, jistě splňuje podmínky doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu, hrozí mu skutečné nebezpečí vážné újmy, ohrožení života a zdraví i lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, mnoho tisíc obyvatel již přišlo o život. Žalobce má důvodné obavy, že se stane vlivem vnitrostátní a politické situace na Ukrajině obětí napadání a bití, toto se již stalo a vládní síly nedokázaly včas takové střety zastavit a urovnat, došlo též k hromadnému vystěhování a přesídlení Ukrajinců do Ruska a jiných států. Žalobci rovněž hrozí vážné ohrožení života v případě povolávacího rozkazu, nesouhlasí se zapojením do bojů. Žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k Ukrajincům a určité sociální skupině, je tak dán důvod pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, či pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, žijící v ČR. Žaloba navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. V replice ze dne 14. 12. 2015 pak žalobce prakticky shodně s doplněním žaloby reagoval na vyjádření žalovaného, s tím, že je přesvědčen, že splňuje i podmínky azylu humanitárního, tedy v souvislosti s § 14 zákona o azylu.

Žalovaný se k žalobním námitkám vyjádřil písemně dne 5. 11. 2015, uvedl, že pokud žalobce vyslovil své obavy ze současné bezpečnostní situace na Ukrajině, správní orgán konstatuje, že osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného konfliktu, nebo se z těchto důvodů obávají návratu, nejsou, dle příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení

uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženěvě v září r. 1979, považovány za uprchlíky, pokud nelze současně prokázat existenci jejich pronásledování z důvodů, stanovených zákonem o azylu. Žalovaný považuje bezpečnostní situaci na jihovýchodě Ukrajiny za aktuálně složitou, zejména v důsledku separatistických tendencí místního ruskojazyčného obyvatelstva, anexe Krymu a bojů na východě země, nicméně však nelze hovořit o tom, že by na Ukrajině probíhal vnitřní ozbrojený konflikt. Žalobce je ukrajinské národnosti, ve vlasti žil a měl trvalé bydliště ve střední části Ukrajiny – konkrétně ve Dněpropetrovské oblasti, obec Kriničky, tedy v místě, nacházejícím se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka, která proklamuje vládu demokracie a práva. K žalobcovým obavám z odvodu do armády žalovaný připomíná, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, s odkazem na Úmluvu o právním postavení uprchlíků, ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence pak není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka dle cit. dokumentů shora – člověk není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje. Podle aktuálních informací Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva dochází ke střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci pouze na východě Ukrajiny, zejména tedy v Doněcké a Luhanské oblasti, což je v souladu s dřívější informací MZV z 16. 4. 2015, podle níž je situace na západě a středu země klidná. Možnosti stěhování jsou standardní, úřední omezení neexistuje. V praxi se lze dokonce přestěhovat a dlouhodobě žít jinde, aniž by to ukrajinské úřady zjistily. Z cit. zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 1. 6. 2015 vyplývá, že se kvůli vyhláše ze dne 21. 1. 2015 omezení týkají pouze cestování do a z oblasti konfliktu. Žalovaný vycházel při svém rozhodování z žádosti žalobce o MO, jeho výpovědi, jeho informací a dále z podkladů, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, tyto jsou součástí spisu. K legalizaci pobytu slouží zákon o pobytu cizinců, toho využila i matka žalobce a jeho bratr Andrej. Žalovaný neporušil zákon o azylu, ani správní řád a jeho ustanovení a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 25. 7. 2016 soud konstatoval ze správního spisu, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 2. 4. 2015, uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, téže národnosti. Jeho matka a bratr žijí v ČR, otec v Rusku. Žalobce je svobodný, nar. 5. 6. 1982, do března 2015 žil na Ukrajině v Dněpropetrovsku. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, vojenskou službu nevykonával ze zdravotních důvodů. Má SŠ vzdělání, pracoval jako řidič. Zem původu žalobce opustil pro nestabilitu situace, je proti politice vlády, nechce jít bojovat a zabíjet lidi, je ohrožen jeho život, u nich na domy lepili papíry, aby si lidé zajistili sklepy pro pobyt za mimořádných situací. Neustále hrozí, že bude sebrán na ulici, nezákonně odveden do zóny válečných operací. Na základě pozvání od matky si proto vyřídili vízum, má tu matku a bratra, jinde nikoho nezná. Chce tu žít, spokojeně pracovat. Kdyby se vrátil, na hranicích mu dají předvolání a musel by do války, jinak by mu hrozilo vězení, neví se, jak dlouho toto vše ještě bude trvat. V rámci pohovoru téhož dne žalobce uvedl, že v Kriničkách je dům rodičů, má tam trvalou registraci a občas tam jezdil, ale spíš v poslední době žil v Dněpropetrovsku, asi od r. 2000. Matka žije v ČR, ale pravidelně přijížděla do Kriniček, kde žil bratr S.

Žalobce měl v Dněpropetrovsku pronajatý byt. Matka pobývá v ČR asi 8 let, bratr asi rok, ten se oženil s českou občankou. Poté, co začala válka, začalo být pomalu nebezpečné vycházet na ulici, projížděly kolony vojenské techniky, vlaky se zbraněmi. Nad městem stále létala letadla, jezdili mladí vojáci, kteří se už asi nevrátili. Říká se, že je průměr a přitom nejméně 10x denně vyjížděly z letiště v doprovodu policie sanitky. Pořádají se nezákonné náběry vojáků, mohou vás sebrat kdekoliv. Žalobce dosud předvolání nedostal, ale ví, že ho dostávali i invalidé. Na vojnu žalobce nevzali, prý má nemocné srdce. Ti, co se vrátili, říkali, že vůbec neví, proti komu se střílí a odkud, nechce se tam vrátit. Na Ukrajině má pravdu ten, kdo má víc peněz, on se snažil dodržovat zákony, ale váží si ČR, chtěl by tu zůstat. Dne 4. 8. 2015 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, uvedl, že zde v Evropě máme na prvním místě lidská práva, ale u nich to tak není, on lidskoprávní organizace nezná. Matka přijela z Ukrajiny, říkala, že na zastávce autobusu stojí zaměstnanci vojenské správy a rozdávají povolávací rozkazy, známí říkají, že tam už vůbec neplatí zákony, rozkazy rozdávají i v supermarketech, vládne tam chaos.

Dále soud provedl důkaz zprávami, přiloženými k žalobě, a to podklady z internetu, hovořící o zablokování silnice matkami rekrutů v Dněpropetrovské oblasti, dále zprávou z 9. 6. 2015 – Z Ukrajiny před konfliktem uprchlo už téměř 880.000 lidí, Lékaři bez hranic mají na východě Ukrajiny utrum, povstalci je vykázali i z Doněcké oblasti, Separatisté obviňují Ukrajince – zabijíte naše ženy. Zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce tyto skutečnosti neuváděl v rámci správního řízení, neboť byl přesvědčen, že se jedná o obecně známé skutečnosti, všemi podklady se snažil dokázat, že kolem Dněpropetrovska i Kriničky probíhá nebezpečné pronásledování mužů a jejich nucení do boje. Žalobce má zdravotní překážky, na Ukrajině se nedodržují zákony, tedy, ač dosud neměl povolávací rozkaz ani brannou povinnost, může být povolán kdykoliv, rozkazy se rozdávají všude, na vojnu jsou nuceni i invalidé. Žalobce se obává o svůj život a zdraví, nemůže se vrátit. Je přesvědčen, že mu hrozí vážná újma, jeho život a lidská důstojnost jsou ohroženy z důvodu ozbrojeného konfliktu, Ukrajinci jsou obětí bojů, bití, napadání a vraždění. V zemi jsou nedostatečné hygienické, zdravotnické a medikamentózní podmínky, lékaři jsou vyháněni ze země. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, na náhradu nákladů řízení účtuje náklady právního zastoupení, spočívající v šesti úkonech právní služby, šesti režijních paušálech a DPH, jehož je zástupkyně plátcem. Pověřená pracovnice žalovaného považuje napadené rozhodnutí za zákonné a správné, povolání do armády nepatří dle bohaté judikatury ani k azylově relevantnímu pronásledování, ani ohrožení vážnou újmu. Povolávací rozkaz žalobce dosud neobdržel, jeho místo pobytu není blízké probíhajícímu konfliktu, není tedy tamní situací zasažen více, než ostatní obyvatelstvo. V jeho případě lze využít i případného přesídlení v rámci země původu. Podaná žádost žalobce je žalovaným vnímána jako účelová, s cílem legalizace zdejšího pobytu, k tomu však mezinárodní ochrana sloužit nemůže. Žalovaný pak s odkazem na ustanovení zákona o pobytu cizinců v případě žalobce navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Náhrada nákladů řízení ze strany žalovaného účtována není.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Po projednání věci soud konstatoval, že v daném případě se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí ze dne 14. 8. 2015 se skutečnostmi, které mu žalobce v průběhu správního řízení sdělil, zcela dostačujícím a vyčerpávajícím způsobem. Žalobce rozhodně v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, z níž by

mohl správní orgán usoudit, že žalobce byl v zemi původu pronásledován, natož z azylově relevantních důvodů. Tyto námitky, které rozvedla žaloba, jsou proto irelevantní. Žalobce uváděl, že zem původu opustil z důvodu tamní nestabilní situace, měl obavy, že bude odveden na vojnu, ač ZVS ze zdravotních důvodů nekonal. Popisoval situaci, která panuje v náboru a povolávání vojáků v průběhu mobilizace, nicméně sám žádný povolávací rozkaz neobdržel. Pouze, a zde tím pádem soud připomíná, že spekulativně, uváděl, že taková situace může nastat. Žalobcem předložené důkazy, které soud konstatoval při jednání soudu, popisují určitým způsobem nestandardní situace, jako je demonstrace matek odvedenců, vyhánění lékařů bez hranic z oblastí střetů, v žalobcem tvrzených důvodech však nemohou mít podstatný význam. To, že oblast, kde střety probíhaly v minulosti s větší intenzitou, opustila část obyvatelstva, je pochopitelnou skutečností, nicméně v oblasti, kde žalobce žil, žádné boje neprobíhaly. K žalobcem tvrzeným obavám z případného nástupu na vojnu a tedy obavám o život a zdraví soud uvádí, že mu je z úřední činnosti známo, že z Nařízení prezidenta republiky 88/2015 z 8. 5. 2015 o odvozech občanů Ukrajiny na ZVS – bod 2. je patrné, že povolat lze toliko zdravotně způsobilé k výkonu vojenské služby. Ze Zákona Ukrajiny o mobilizaci č. 3543-12 ve znění novely z 21. 4. 2015 a jeho článku 23 plyne, že vojenské službě během mobilizace nepodléhají občané, uznaní v souladu se závěrem vojenské lékařské komise dočasně nezpůsobilými pro vojenskou službu ze zdravotních důvodů. Pokud by tedy i žalobce povolávací rozkaz obdržel, jistě by se mohl své nezpůsobilosti kontrolou zdravotního stavu dovolat. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, v tomto směru soud odkazuje jak na Úmluvu o právním postavení uprchlíků z r. 1951, ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech i Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. I z těchto dokumentů plyne, že vyhýbání se nástupu na vojenskou službu či dezerce, byť by byla trestná, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. O tom, že tyto obavy nejsou důvodným strachem podřaditelným pod ust. § 12 zákona o azylu hovoří rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně čj. 7 Azs 321/2004 z 22. 12. 2004, z jeho rozhodnutí, učiněného pod čj. 5 Azs 4/2004 pak plyne, že samotné odmítání nástupu na vojenskou službu odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti na bojových akcích ve válečném konfliktu, a zde např. i rozhodnutí ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012. Branná povinnost je tak sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Žalobce podmínky, za jejichž splnění by povolání k výkonu vojenské služby mohlo představovat pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, nenaplnil, soud se ani neztotožňuje s tvrzením žalobce, že na Ukrajině probíhá válečný konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím ze dne 25. 3. 2015 čj. 3 Azs 259/2014 jasně zopakoval svůj dřívější názor, vyslovený v usnesení čj. 7 Azs 265/2014, že bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze dříve, ani v současné době klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt, izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá, pokud konflikt nemá charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, 1. že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice, 2. že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval a že

nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, či za 3. že jsou u něj dány jiné faktory, ať již osobní, rodinné či jiné, které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on. Žalobce před opuštěním své vlasti, jak uvedeno výše, bydlel v Dněpropetrovské oblasti, kde žádné ozbrojené střety neprobíhají. Na základě uvedených skutečností neměl soud vážnější výtky vůči argumentaci rozhodnutí žalovaného, neboť ten se dle přesvědčení soudu s žalobcem sdělenými skutečnostmi vypořádal ve svém rozhodnutí dostatečně, objektivně a úplně, k uváděnému problému pronásledování konkrétně na str. 5 a co do případných obav z hrozby vážné újmy na str. 6 až 8. S argumentací žalovaného se soud vcelku ztotožňuje, i co do jeho vyjádření ze dne 5. 11. 2015, naopak je přesvědčen, že argumentace žaloby je s ohledem na žalobcem sdělené informace z průběhu správního řízení nedopadající a účelově rozšiřující. K problému situace na Ukrajině z pohledu bezpečnostního pak soud plně odkazuje na mnohá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně, tak soudů krajských, v nichž se soudy vyjádřily v průběhu posledních období jak k otázce odmítání branné povinnosti, tak k hodnocení bezpečnostní situace na území oblastí, kde probíhá ozbrojený střet (Donecká, Luhanská), tak na ostatním teritoriu, za všechny pak např. rozhodnutí NSS sp. zn. 6 Azs 113/2015 ze dne 4. 8. 2015. Konflikt na Ukrajině nedosahuje rozsahu konfliktu totálního, žadatelé o mezinárodní ochranu tak musí prokázat dostatečnou míru individualizace dopadů probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Takovou podmínku však žalobce nesplnil a nemůže se tedy účinně dovolávat ochrany ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Pokud je pak ze strany žalobce namítáno sloučení rodiny, soud poukazuje na znění ust. § 14b) zákona o azylu, z něhož jasně plyne, že co do situace rodiny žalobce by se u žalobce muselo jednat o nezletilost, aby soud musel přihlídnout k tomu, že na zdejším území žije jeho matka a bratr, kteří využili institutů zákona o pobytu cizinců. Žalobce však v době žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl osobou zletilou. Žádost žalobce se tak po projednání jeho věci a přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného jeví soudu jako spíše účelová, podaná z důvodu legalizace zdejšího pobytu, k čemuž však rozhodně nemůže sloužit zákon o azylu. Vzhledem ke skutečnostem, které žalobce sdělil žalovanému v průběhu správního řízení, považoval krajský soud rozsah dokazování a shromážděné podklady žalovaného za dostatečné a aktuální, žalobu proto soud zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal, zástupkyni žalobce pak soud přiznal náhradu nákladů právního zastoupení samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 1. srpna 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně